

מתוק מדבש

כניסת השבת – 16.25
יציאת השבת – 17.36
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 17.58
(אופק חדרה)

שנה תשיעית - גיליון 343
פרשת שמות תשפ"ג

יום שישי בשעה 15.25 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)
ביום שבת קודש 14.30 דרשה ושיעור
מנחה בשעה 15.30
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
פרוכים הפאסיס פסט ה'

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
פסמי הכנסת 'פית יוסף' ו'אפסת אחים' גפעת אולגה
ינתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

אתה בחרת בשם 'משה' עבורי מכל השמות, כי שם זה מסמל את תפקיד חיי, להוציא את ישראל מצרותיהם. אז ממילא, אם אתה סולח להם השם שלי 'משה' מוצדק. אבל 'ואם אין', אם אתה לא סולח להם ומעניש אותם, אז תשנה לי את שמי ותמחק את השם 'משה' מספרך אשר כתבת' כי הוא לא מתאים לי. נפלא מאוד!!! **מתוק מדבש!**

ובצייון 'אמי' אפנתא דפריחולא

נוי שקניט נפשיט, אור קקן א': 'אחי, אתא
חיתי מיט צד קפריסין נחזרתי באותו היום'
צונה לא שקן ב': 'אני יודע, ראיתי אותך...'

תירוץ נפלא נוסף לשאלה מדוע זכתה בתיה שדווקא השם שהיא בחרה היה שמו הנבחר לדורות ולא שם אמו? מתרץ המגיד ר' שבתאי יודלביץ' זצ"ל (להגיד):
הקדמה: מסופר על המהר"ל דסקין זיע"א שלבד מגדלותו בתורה היה בעל חסד עצום והיה מגדל יתומים בתוך ביתו, גם הוא וגם הרבנית טיפלו בהם במסירות. דרכה של הרבנית הייתה לרחוץ את היתומים כל לילה לפני השינה. אמנם, כל ילד רגיל לפעמים לבכות כשרוחצים אותו, אבל אחד היתומים היה מרבה לבכות בכי מר לאחר כל רחיצה, תוך כדי קריאות 'אמא'לה, אמא'לה...'
יום אחד ניגש הרב דיסקין, דובב אותו ושאל מדוע הוא בוכה כך? ענה לו היתום 'בכל פעם כשהרבנית רוחצת אותי אני נזכר באמא'לה שלי, שאחרי כל רחיצה הייתה מחבקת ומנשקת אותי...'. ומאז הייתה מקפידה הרבנית לחבק ולנשק את הילד לאחר כל רחיצה...
ואולם, ברור לכולנו שכמה שהיא תשתדל לחבק ולנשק זה אף פעם לא יהיה כמו חיבוק של אמא...
אמר הרב יודלביץ' אצל בתיה נאמר 'ויגדל הילד (משה) ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן' לא נאמר 'ויהי לה **בבן**' אלא 'ויהי לה **לבן**' בתיה גידלה את משה כאילו היה זה בנה ממש. אמר הקב"ה: 'את הענקת יחס כזה לבן שלי לכן השם שאת בחרת יהיה שמו לדורות' **מתוק מדבש!**

והיה אם לא יאמינו גם לשתי האותות האלה... ולקחת מימי היאור ושפכת היבשה... והיו לדם ביבשת (ד', ט')
יש לשאול: מה כל כך מיוחד באות הזה שבהכרח דווקא יאמינו לו? מתרץ הגאון רבי שמעון אלגאזי זצ"ל:
הקדמה: מובא בגמרא (סנהדרין סז, ב) זעירי היה באלכסנדריה וקנה שם חמור, רק שהוא לא ידע כי חמור זה נעשה ע"י כישוף מקרש של עץ, וכיצד זה נודע לו? בשעה שרצה להשקותו מים חזר החמור ונעשה עץ, וזאת כיוון שכל הכישופים מתבטלים במים. כאשר הוא בא בטענה אמרו לו שהיה עליו לבדוקו במים.
ולכן אומר הקב"ה 'והיה אם לא יאמינו לשני האותות'

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה (א', א')
יש לשאול: מדוע נאמר 'הבאים מצרימה'? הרי בני ישראל באו זה מכבר למצרים?
מתרץ נפלא הרה"ק יהושע מבעלזא זיע"א (וכל מאמינים): יעקב אבינו חשש שמא יוצאי חלציו יתחברו וייטמעו בין המצרים ולכן הוא ביקש והתפלל עליהם שיהיו תמיד בבחינת 'הבאים' כאילו שזה עתה באו והם כבר יוצאים לארץ אבותם וממילא יישמרו מהתחברות עם המצרים. רמז נפלא לדבר בפסוק הפותח את הפטרת הפרשה (לאשכנזים) 'הבאים ישרש יעקב ופיץ ופרח ישראל' הואיל ויעקב השריש בבניו להיות תמיד בבחינת הבאים ע"י זה יציץ ופרח ישראל לדורות עולם. **מתוק מדבש!**

וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי (ב', א')
הגמרא שואלת (סוטה יב, א) מדוע נאמר 'ויקח' היה צריך לומר 'ויחזיר' שהרי כידוע הוא גירש אותה לאחר גזירת פרעה 'כל הבן הילוד' ובעצת בתו החזיר אותה?
עונה הגמרא: 'אמר רב יהודה בר זבינא שעשה לה מעשה ליקוחין, הושיבה באפיריון ומרים ואהרון מרקדים לפניהם'.
שאל הגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל: מדוע עשה עמרם כך בפרהסייה? היה ראוי שיעשה זאת בצנעא כדי שלא יבואו לחפש בביתו אחרי תשעה חודשים?
מתרץ הרב: ויש לומר שעשה כן כדי לפרסם לכל ישראל שהחזיר את גרושתו ואינו מתירא מהגזירה כדי שכולם יחזירו את נשותיהם.
ומכאן רואים כי אדם שמקיים מצווה שיש בה חיזוק ופרסום רבים לא יינזק מכך לעולם, שהרי ממעשהו של עמרם הוא היה יכול להינזק במיתת בנו שייולד מהחזרת גרושתו, אבל הואיל והוא עשה כן ע"מ לפרסם לכלל ישראל שיחזירו את נשותיהם לכן הוא לא ניזוק ואדרבה, בנו משה זכה להיות גואלם של ישראל. **מתוק מדבש!**

ויגדל הילד ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתוהו (ב', י')
מובא בגמרא (סוטה יב' ע"א): 'ותרא אותו כי טוב הוא תניא... ר' יהודה אומר **טוביה** שמו'.
יש לשאול: מדוע זכתה בתיה שדווקא השם שהיא בחרה היה שמו הנבחר לדורות ולא שם אמו?
מתרץ רבי חיים שמואלביץ זצ"ל: השם 'משה' משמעותו 'להוציא...' וזו הייתה הרי תכלית חיי ה'להוציא את ישראל מצרותיהם ולכן שם זה נבחר ע"י הקב"ה.
לפי זה אומר ה'דברי יואל' מובן מדוע משה אומר לקב"ה לאחר חטא העגל 'ועתה אם תישא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת' ולכאורה איך משה יכול לדבר כך לקב"ה? אלא לפי ההסבר הנ"ל מובן: משה טען לה: הרי

כיוון שיטענו שהם מעשי כשפים, אזי תיקח ממימי היאור ותשפוך היבשה והם יהפכו לדם, ולזה בוודאי יאמינו שהרי זה דבר שאי אפשר לעשותו ע"י כישוף. מתוך אהבה!

ופצוין 'פליאה' מילתא דגדילתא

מה פלס אימא פל? לאלת האיסה את הצלה כשחזר מביקור חמותו בבית החולים, צונה הצלה: 'נראה לי שהיא משתחררת מחר מבית החולים ובהאזן לאזן פלס צעריס הנסיס האלות' 'איך זה ייתכן?!' מתפלאת האיסה 'הרי אתמול הרפואים אמרו שהצלה קשה ונתנו לה רק כמה ימים לחיות'. 'אין לי מנוח' אמר הצלה 'אבל כשיצאתי מהחדר פלס אימא פלס אמר לי הרפוא: 'יקירי, כדאי שתפסי להצלה מכל'...

רציון וסיפור - הילד התרפא בזכות ההפלאה...

ותיראן המילדות את הא-לוקים ולא עשו כאשר דיבר אליהן מלך מצרים ותחיין את הילדים (א', יז')

מובא בחז"ל: 'בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים' וזו אחת הדוגמאות הנפלאות לכוח אמונתן הטהורה של בנות ישראל, שהרי פרעה גזר 'אם בן הוא והמיתן אותו' ובהמשך 'כל הבן היילוד היאורה תשליכוהו' אז בשביל מה לסבול תשעה חודשי לידה? כדי שמיד אחרי הלידה ייקחו את הילד למיתה? אבל נשות ישראל היו חדורות באמונה טהורה שאין לנו עניין בחשבונות שמים, אני אעשה את שלי והקב"ה יעשה את שלו...

ומה קרה בסוף? הנשים היו יולדות את ילדיהן בשדות וחוזרות לביתן. ומלאכי השרת היו מטפלים בהם ומאכילים אותם עד שהיו גדלים וחוזרים לביתם. וזהו שנאמר 'במראות הצובאות' אילו אותן נשים שהעמידו את צבאות בני ישראל...

וכמו כן המיילדות העבריות שפרה ופועה. כמה כוח אמונה היה צריך להיות להן כדי להמרות את פיו של מלך מצרים שהורה להן 'וראיתן על האבניים, אם בן הוא והמיתן אותו? והן הצדיקות, בנות נאמנות למלך מלכי המלכים, לא חוששות ובגבורה מקיימות 'ותחיין את הילדים' והקב"ה לא נשאר חייב, 'יועש להן בתים' מידה כנגד מידה הן זכו לבתי כהונה ומלכות לדורות עולם... מתוך אהבה!

ובעניין 'אמונה' להלן סיפור מופלא (גיליון 'השגחה פרטית'):

זכינו, ברוך ה', לכמה ילדים בריאים, ובילד אחד חכם וחמוד הסובל מבעיה רפואית של אי ספיקת כליות. כליותיו אמנם עובדות, אך הן פועלות ברמה של עשרים אחוז בלבד. כדי להתמודד עם הבעיה, הוא מטופל בתרופות וזקוק לטיפולים שונים.

אחת מתופעות הלוואי של מחלה זו (ל"ע) היא חוסר תיאבון חמור והקאות. כשהילד הגיע לגיל שנה, הוא הפסיק לאכול דרך הפה. רק מים הוא הסכים לשתות. בלית ברירה התקינו לו פג, האכלה ישירה לתוך הקיבה, אך יחד עם זאת הוא המשיך לסבול מהקאות. אם קרה שהוא התגרה וטעם משהו, אחרי זמן קצר הוא היה מקיא

כמויות גדולות, של כל מה שנכנס לגופו. ביום חמישי כ"א באדר ב' תשפ"ב, שהתה עמו אשתי בבית החולים, משום דלקת ריאות שעבר. הוא היה אמור להשתחרר באותו יום, אבל השחרור התעכב מפני שחיכו לתוצאות חוזרות של בדיקות הדם.

אשתי יצאה לטייל אתו, והגיעה למבנה של מכון הלב, שם חיכו עשרות אנשים לתורם. היא טיילה עם הילד, ולפתע הוא התחיל להקיא. היא הכירה את התופעה ולא התרגשה. כאשר ההקאה מתרחשת, אין מה לעשות. צריך לחכות שהכול יצא, ואז להחליף לו בגדים.

הילד הקיא והקיא, ואשתי פשוט חיכתה לשלב הבא. אמנם המראה אינו סימפטי בכלל, אבל זאת היא השגרה שאנחנו מכירים.

בין הממתינים הייתה אישה, שלא יכלה לשאת את המראה הזה. היא לא הבינה שלפניה ילד חולה, שהקאה אצלו היא תופעה קבועה. היא ראתה ילד מקיא, שכואב לו ומלוכלך לו, ולידו עומדת אימא שלו, ואינה עושה דבר.

'איך את מתנהגת?' היא קראה לעבר אשתי 'איזו אימא מזניחה שאת! נותנת לילד שלך להקיא בלי לטפל בו! ראיתם מה זה?' היא צעקה עוד פעם ועוד פעם, לעיני עשרות בני אדם שגדשו את האזור. אשתי לא ידעה היכן לשים את פניה. היא הרגישה שדמה נשפך כמים, וכמו הארה משמים הביזקה בה. עכשיו זה זמן גדול! תבקשי!... מה היא תבקש? היא בעצמה לא ידעה מה לבקש מבורא כל עולמים, ורק אמרה מלב נשבר ונדכה, מעומק העלבון והצער: 'ריבוננו של עולם, תשלח לנו ישועות גדולות! ישועות גדולות!' זה מה שהיא ביקשה: 'ישועות גדולות!' ביום ראשון הבא, הילד מבקש אוכל. הוא מקבל והוא בולע. עוברות שעה ושעתיים, והוא לא מקיא. בהמשך היום הוא טועם עוד משהו, והוא לא מקיא.

הילד התחיל לאכול דרך הפה! אנחנו עומדים ומשתאים ומודים לה', ולא יודעים איך 'לאכול' את זה. הילד שלנו, שהרגיל אותנו ללכת אחריו ולנגב ולהחליף לו בגדים, ושוב ושוב להתמודד עם הריח ועם הלכלוך, הפסיק עם כל ה'הצגה' הזאת. אין הקאות! אמנם הוא עדיין צריך ישועה גדולה, עדיין מחכים שיאכל יותר עד שיאכל לגמרי כאחד האדם, ואנחנו מקווים שבזכות החיזוק שיקבלו קוראי העלון, תהיה לו רפואה שלמה... אבל בזה לא תמה הישועה...

ב"ד בכסלו תשפ"ג זכינו לחבוק תינוק, בן בריא ושלם. הברית הייתה בל"א בכסלו תשפ"ג, בדיוק תשעה חודשים מיום ליום, מאז אותה שוועה אמיתית מעמקי התהום, מיום כ"א באדר ב' תשפ"ב.

אכן. זכינו לראות ישועות גדולות...

אחים יקרים! כמה עצומה היא ההבלגה, כמה זכויות יש על כל ויתור וכפי שנאמר 'תולה ארץ על בלימה' אין העולם מתקיים אלא על מי שבולם עצמו בשעת מריבה ו'כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו'

ה' יזכנו, אמן! שבת שלום ומבורך!

לע"נ: אבי מורי ממוסס בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל מו"ר חמי ר' עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / יהודית בת אסתר ז"ל תמר בת מו"ל ז"ל / מימון ספירו בן מו"ל טוב ז"ל רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת: דקל מלכה - להצלחה / אורי ישראל - רפוש' סוזן בת ימנה - רפוש' / אהרון בן מסעודה - רפוש' דוריאן הודיה בת נעמי ונועם חן בת שולה - רפואה שלימה